

gjeringsforslaget, følger jo deraf, at dette i det Hele alene beskæftiger sig med Fæstegodsset, og kun i § 7, hvor der handles om lange Forpagtninger, tillige tager Hensyn til Selveiergods. Men ganske anderledes, tillader jeg mig at sige til Didsføreren for Mindretallet, staar jo Sagen, naar man vil stille et helt nyt Forslag i Regjeringsforlaget's Sted, der skal omfatte begge Gjenstande; saa maa man være konsekvent, ikke behandle begge Klasser af Eiendomme i de tre første Paragrafer, og saa i den fjerde alene tale om Fæstegodsset og Fæstepligt for samme, og det i Særdeleshed naar det, der er Hovedopgaven, naar det, der skal tilfredsstille Situationen, hvis overhovedet Noget skal kunne det, netop er at give Regler om Fæstepligten paa Parceller; man maa da nødvendigvis give en saadan Regel saavel for Parceller paa Fæstegods som for Parceller paa Selveiergods. Den anden Grundring, som jeg fremsatte mod Mindretallet's Forslag, hører til dem, som Forhandlingerne have gjort mig meget ængstelig ved at berøre. Jeg faae netop i Regjeringsens Forslag et Fortrin fremfor Mindretallet's Affattelse af dets § 4 dert, at Regjeringen lader Fæstepligten gjælde paa alle Parceller og træde i Virksomhed fra det Dødtidspunkt, de mulig bestaaende Lejekontrakter maatte udløbe, og udtalte, at der efter min Mening dert ikke laa Nogetsomhelst, som kunde siges at give Lovforslaget tilbagevirkende Kraft, medens jeg betragtede det som en Mangel, at Mindretallet's Forslag alene lægger Fæstepligt paa freimtidige Parceller og ganske glemmer alle de mange, der eksistere, dem, med Hensyn til hvilke vi jo af Erfaring vide, at Misbrug har fundet Sted og kan finde Sted. Mindretallet's Didsfører bemærkede, at det stred mod gode Lovgivningsmaksimer at lade den nye Lov gribe ind i Dispositioner, der vare truffene under den ældre Lovs Herredomme. Vi svarede dertil: Ogsaa vi betragte de Dispositioner, der ere truffene, som gyldige, og lade Lejekontrakterne udløbe; men i Dag vil de høie Thing have hørt, at vi herved ganske skulle have misforstaaet den Grundring, der var bleven fremsført mod Regjeringsens Forslag, at dette havde tilbagevirkende Kraft, fordi dette overhovedet hævder Parcellernes Fæstepligt og mener, at

Eieren ikke ved at udleie samme har foretaget eller kunnet foretage nogen Disposition over Parcellerne, hvorved han ophævede disses juridiske Væsen som Gaardparceller, der ere Fæstepligt undergivne. Netop derved skulde Lovudkastet gribe ind i Dispositioner, der under den tidligere Lovgivning havde været lovlige og derfor ogsaa nu maatte respekteres, — med Hensyn til Parcellernes retlige Væsen gaves der Lovens tilbagevirkende Kraft. Ja, dersom Forudsætningen var rigtig, dersom ikke hele Forudsætningen gik ud fra den Anskuelse, at, hvad der i Regjeringsens Forslag bestemmes, er noget Splinternyt, saa vilde jeg sige, at der mulig kunde være noget i denne Indsigelse, men det glemmes; at vi her jo netop have det høist forskellige Standpunkt, hvorfra Lovens ses af den ærede 2den Landsthingsmand for 9de Kred (Estrup) og af Regjeringen og Flertallet. Vi mene, at der i alt Væsentligt intet Nyt indføres ved Lovforslaget, men at det blot gjenopfrister ældre Retsregler, saaledes som disse igjennem Administrationens Fortolkning have havt Gyldighed indtil de seneste Dage — indtil hint ulykkelige Brud paa Traditionen fra Aaret 1868, eller, for ikke at give Anledning og Stof til ny Opblusning i denne Retning, maatte noget tidligere, maatte fra Aaret 1861; men have vi Ret hert, og det tror jeg fyldestgjørende at have bevist, saa tvivler jeg paa, at den nævnte høitærede Landsthingsmand vil faae nogen Retskyndig til at billige hans Anskuelse, at den nye Lov skulde respektere og legalisere ulovlige Dispositioner, der ikke have kunnet gjøre Ret til Ret. Jeg har tilladt mig at vise, hvorledes Landets store Retskyndige Anders Sande Drsted har udtalt sig om denne Gjenstand; jeg har vist, hvorledes han netop særlig med Hensyn til det Retsforhold, som her foreligger, havde tænkt sig, at den Lov, som i 1834 paa tænkes om Gaardparcellernes Fæstepligt, vilde have at udtale sig om dette Spørgsmaal. Jeg tvivler paa, at Noget vil mene, at han derved tænkte paa eller endog blot anede, at han vilde komme til at give en Lov tilbagevirkende Kraft i Strid mod gode, sunde Lovgivningsmaksimer. Den høitærede 2den Landsthingsmand for 9de Kred mente, at det lod sig